Sagerne 82 og 83/85 R

Eurasian Corporation Ltd
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sammendrag

1. *Foreløbige forholdsregler — ændring af genstanden for en begæring herom — antagelse til realitetsbehandling — betingelser*
   (Procesreglementet, art. 83, stk. 2)

2. *Internationale aftaler — samarbejdsaftalen EØF-Thailand om samhandelen med maniok — importordning — de thailandske myndigheders betingelser for udstedelse af eksportcertifikater*
   (Samarbejdsaftalen EØF-Thailand om samhandelen med maniok; Kommissionens forordning nr. 3675/83, art. 4, stk. 2, som ændret ved forordning nr. 3283/84)

3. *De europæiske Fællesskabers egne indtægter — tilbagebetaling af importafgifter — artikel 13 i forordning nr. 1430/79 — omfattede tilfælde*
   (Rådets forordning nr. 1430/79, art. 13, som ændret ved forordning nr. 1672/82)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
22. april 1985 *

I sagerne 82 og 83/85 R

Eurasian Corporation Ltd, Bangkok, kongeriget Thailand, ved advokat H. J. Bronkhorst, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Loesch,

sagsøger,

* Processprog: Nederlandsk.

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent R. C. Fischer, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er fremsat begæring om foreløbige forholdsregler vedrørende nogle mængder maniok med oprindelse i Thailand, som sagsøgeren ønsker at indføre til Fællesskabet på de i Kommissionens forordning nr. 3675/83 af 23. december 1983 (EFT L 366, s. 41) omhandlede vilkår,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

1 Ved stævninger, registreret på Domstolens justitskontor den 2. april 1985, har Eurasian Corporation Ltd i medfør af EØF-traktatens artikel 173 anlagt to sager, 82/85 R og 83/85 R, med påstand om annullation af Kommissionens beslutninger af 22. og 25. marts 1983, hvorved Kommissionen ifølge det af sagsøgeren anførte har modsat sig, at sagsøgeren indfører nogle mængder maniok med oprindelse i Thailand til Fællesskabet under en særlig importordning.

2 Ved to særskilte dokumenter, ligeledes indgivet til Domstolens justitskontor den 2. april 1985, har Eurasian Corporation Ltd i medfør af EØF-traktatens artikel 185 fremsat begæring om, at Kommissionen ved en foreløbig forholdsregel tilpligtes at rette henvendelse til de thailandske myndigheder, således at de nævnte mængder kan indføres under den omhandlede ordning.

3 På grund af Domstolens præsidents fravær afsiges denne kendelse i henhold til procesreglementets artikel 85, sammenholdt med artikel 11.

4 Begæringerne i sagerne 82/85 R og 83/85 R angår samme genstand og har for så vidt forbindelse med hinanden, hvorfor de vil kunne behandles i en og samme kendelse.

5 Der er mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og kongeriget Thailand for tidsrummet fra den 1. januar 1982 til og med den 31. december 1986 indgået en samarbejdsaftale om samhandel med maniok (EFT 1982 L 219, s. 53), ved hvilken Thailand har forpligtet sig til at begrænse sin maniokeksport til Fællesskabet til nærmere bestemte mængder (i 1985, 4,5 mio tons) og til ikke at udstede eksportcertifikat for større mængder end de angivne. Fællesskabet har forpligtet sig til at drage omsorg for, at den fornødne importlicens udstedes, når der fremlægges et gyldigt eksportcertifikat, idet man samtidig har forpligtet sig til at begrænse importafgiften for den af aftalen omfattede mængde maniok til højst 6% ad valorem.

6 Til gennemførelse af samarbejdsaftalen har Kommissionen ved forordning nr. 3675/83 af 23. december 1983 (EFT L 366, s. 41) fastsat gennemførelsesbestemmelser til den nævnte importordning for maniokprodukter med oprindelse i Thailand. I henhold til forordningens artikel 4 skal ansøgninger om importlicens indgives til den kompetente myndighed i vedkommende medlemsstat og være bilagt det originale eksportcertifikat, og det bestemmes endvidere, at der kun kan udstedes importlicens for den mængde »Shipped weight«, som fremgår af eksportcertifikatet.

7 Ved Kommissionens forordning nr. 3283/84 af 23. november 1984 (EFT L 307, s. 20) indsattes et stk. 2 i artikel 4, som indeholder følgende bestemmelser af betydning for de foreliggende sager:

»2) Konstateres det, at de faktisk lossede mængder overstiger de mængder, der følger af en sammentælling af de eksportcertifikater, der blev tildelt det pågældende skib, meddeler de af medlemsstaterne udpegede myndigheder på anmodning af importøren pr. telex for hvert enkelt tilfældes vedkommende hurtigst muligt Kommissionen nummeret eller numrene på eksportcertifikaterne og nummeret eller numrene på importlicenserne samt den overskydende mængde, der blev konstateret ved losningen.

Kommissionens tjenestegrene optager kontakt med de thailandske myndigheder, så at der kan blive udstedt nye eksportcertifikater for herved at sikre, at disse overskydende mængder hurtigst muligt kan overgå til fri omsætning på

grundlag af nye importlicenser. I denne periode kan de overskydende mængder ikke overgå til fri omsætning på betingelserne i aftalen mellem EØF og Thailand om frivillig begrænsning.«

8 Sagerne 82/85 R og 83/85 R vedrører to forskellige partier tapioka, et produkt fremstillet af maniok, som sagsøgeren begge ønsker at indføre til Fællesskabet efter denne ordning om overskydende mængder, der i henhold til artikel 2 i forordning nr. 3283/84 har været i kraft siden den 1. januar 1985.

9 Sag 82/85 R vedrører et parti tapioka på i alt 52 884 533 kg, som sagsøgeren med fragtbåden Panamax Mercury lod fragte til Amsterdam, hvor det blev udlosset mellem den 10. januar og den 18. februar 1985. Heraf blev 597 521 kg af sagsøgeren angivet som overskydende mængde, hvilket fremgår af den anmodning vedrørende udstedelse af et certifikat for denne overskydende mængde, som sagsøgeren indgav til Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten (herefter benævnt Hoofdproduktschap) i Haag den 19. marts 1983. Som svar på en henvendelse herfra sendte Kommissionen den 22. marts 1985 en telex til Hoofdproduktschap med følgende ordlyd:

»Som svar på Deres telex nr. 50 556 af 20. marts 1985 bekræftes det, at den pågældende anmodning ikke vil kunne imødekommes, idet den omfatter en mængde på 5 101 500 kg i transit bestemt til Portugal, som det ikke er muligt at udøve nogen kontrol med.«

10 Sag 83/85 R vedrører fragtbåden Thalassini Ephi, som ifølge det af sagsøgeren over for Hoofdproduktschap den 20. marts 1985 oplyste mellem den 4. december 1984 og den 11. marts 1985 i Amsterdam udlossede i alt 65 971 111 kg tapioka, hvoraf sagsøgeren angav 1 118 332 kg som overskydende mængde. Ifølge det af sagsøgeren i begæringen anførte var kun 362 599 kg af denne mængde bestemt til import til Fællesskabet. Efter at Hoofdproduktschap den 21. marts 1985 havde rettet henvendelse til Kommissionen med henblik på udstedelse af et certifikat for denne overskydende mængde, meddelte Kommissionen ved telex af 25. marts, at denne anmodning ikke ville kunne imødekommes, fordi sagsøgeren også denne gang i forbindelse med beregningen af den faktisk udlossede mængde havde medtaget et parti tapioka i transit bestemt til Portugal.

11 Sagsøgeren har gjort gældende, at de anfægtede telexer fra Kommissionen af 22. og 25. marts 1985 er udtryk for beslutninger, som berører sagsøgeren. Det anføres i denne forbindelse i begæringerne blandt andet, at de omtvistede mængder tapioka, som i øjeblikket er oplagret i nogle pramme, uden de ønskede certifikater for de overskydende mængder kun kan indføres til Fællesskabet mod betaling af den almindeligt gældende afgift for det pågældende produkt, som er flere gange højere end den afgift, der gælder i henhold til samarbejdsaftalen. Sagsøgeren anfører på denne baggrund, at Kommissionen bør tilpligtes at rette henvendelse til de thailandske myndigheder med henblik på udstedelse af de nødvendige eksportcertifikater, således at indførslen kan ske i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 3675/83. Når henses til den ved artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 3283/84 indførte procedure, burde Kommissionen ifølge sagsøgeren allerede på et langt tidligere tidspunkt have gjort dette.

12 I sit skriftlige indlæg, der er indgivet til Domstolens justitskontor den 4. april 1985, har Kommissionen gjort gældende, at sagsøgeren savner interesse i, at der foreskrives en foreløbig forholdsregel. Det anføres til støtte herfor, at Hoofdproduktschap efter at have modtaget de anfægtede telexer gav Kommissionen meddelelse om nogle nye beregninger over de overskydende mængder i forbindelse med de to partier, som Kommissionen skønnede var i overensstemmelse med de pågældende bestemmelser. Kommissionen har herefter ved telex af 2. april 1985 for begge partiers vedkommende gennem sin delegation i Bangkok anmodet de thailandske myndigheder om at udstede eksportcertifikat for de af Hoofdproduktschap konstaterede overskydende mængder.

13 I lyset af denne udvikling anmodede sagsøgeren ved telex af 5. april 1985 om en udsættelse af behandlingen af de to begæringer om foreløbige forholdsregler. Denne anmodning blev imødekommet, hvorefter den mundtlige forhandling først har fundet sted den 18. april.

14 Den 17. april 1985 har sagsøgeren til Domstolens justitskontor indgivet supplerende begæringer med påstand om, at der træffes bestemmelse om en yderligere forholdsregel ud over den tidligere nævnte. Sagsøgeren har således nedlagt påstand om, at Kommissionen endvidere tilpligtes at drage omsorg for, at Hoofdproduktschap for de omtvistede mængder tapioka udsteder importlicens som omhandlet i forordning nr. 3675/83, således at der tilvejebringes en fornøden garanti svarende til forskellen mellem den almindeligt gældende afgift for tapioka og den afgift på 6% ad valorem, der gælder i henhold til samarbejdsaftalen.

15 Det må i denne forbindelse indledningsvis undersøges, om de to begæringer i deres udvidede form kan antages til realitetsbehandling, hvorved bemærkes, at denne udvidelse må sidestilles med en ændring af genstanden for begæringerne om foreløbige forholdsregler. Kommissionen har rejst tvivl herom, idet den dog har oplyst, at sagsøgeren siden anlæggelsen af de to søgsmål har været i stadig kontakt med Kommissionen, hvorfor den nævnte udvidelse ikke har været nogen overraskelse for den.

16 Der findes herefter ikke at være tilstrækkeligt grundlag for ikke at antage de to begæringer i deres ændrede form til realitetsbehandling. Det bemærkes, at ændringen er en følge af de nye omstændigheder, der i mellemtiden er indtruffet. Ændringen er udtryk for, hvad der efter sagsøgerens opfattelse videre bør ske for, at sagsøgeren opnår det, der ønskes, og som der ikke fra sagsøgerens side på noget tidspunkt er blevet efterladt tvivl om, nemlig at de omtvistede mængder tapioka, som er oplagret i en nederlandsk havn, bringes i fri omsætning inden for Fællesskabet. Kommissionens ret til forsvar findes herefter ikke krænket ved den nævnte ændring.

17 Det må herefter undersøges, om de begærede forholdsregler er uopsættelige i den forstand, at deres virkninger, for at forhindre at sagsøgeren påføres en alvorlig og uoprettelig skade, må indtræffe før afgørelsen vedrørende sagens realitet. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at tapioka ikke uden videre er en holdbar vare, og at de pågældende relativt store mængder tapioka nu i forholdsvis lang tid har været oplagret i de nævnte pramme i afventning af, at der udstedes importlicens. I mellemtiden er vinteren sluttet, og der er indtruffet og vil fortsat indtræffe store temperatursvingninger og høje dagtemperaturer, hvorfor den oplagrede tapioka utvivlsomt inden for kort tid vil begynde at gære, hvilket vil påføre sagsøgeren en uoprettelig skade, idet de nævnte temperaturforhold i forbindelse med luftfugtighedsgraden vil kunne medføre, at der opstår mugdannelser. Der findes ingen grund til at betvivle rigtigheden af det af sagsøgeren anførte.

18 Det bemærkes imidlertid, at Kommissionen under retsmødet har oplyst, at den nogle timer forinden fik meddelelse fra Bangkok om, at de thailandske myndigheder havde udstedt eksportcertifikater for de overskydende mængder fra fragtbåden Panamax Mercury, dvs. for den tapioka, som sag 82/85 R vedrører. Kommissionen har også fået oplysninger om de pågældende certifikaters numre.

19 De begærede forholdsregler i sag 82/85 R kan herefter ikke længere anses for uopsættelige, idet Hoofdproduktschap nu må forventes at udstede importlicens for de mængder, som der i Thailand er blevet udstedt eksportcertifikater for.

20 Sagsøgeren har under retsmødet anført, at de mængder, for hvilke der er udstedt eksportcertifikater, ifølge det fra Bangkok oplyste ikke ganske svarer til de i Nederlandene oplagrede mængder, men dette forhold findes uden betydning i forbindelse med denne sag. Sagsøgerens begæring vedrører foranstaltninger, som det er meningen Kommissionen skal træffe, og denne kan ikke udstede importlicens eller eksportcertifikater for overskydende mængder, men kun i overensstemmelse med proceduren i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 3675/83 anmode de thailandske myndigheder om at udstede yderligere eksportcertifikater. En sådan anmodning er blevet fremsat af Kommissionen i forbindelse med Panamax Mercury's ladning, hvilket har medført en reaktion fra de thailandske myndigheder.

21 Hvad angår de overskydende mængder fra fragtbåden Thalassini Ephi, dvs. den tapioka, som sag 83/85 R vedrører, har Kommissionen ikke under retsmødet kunnet oplyse resultaterne af dens anmodning til de thailandske myndigheder. Da der herefter ikke for så vidt er nogen udsigt til en hurtig løsning i denne sag, der har varet siden december 1984, må det undersøges, om de begærede forholdsregler af de til støtte herfor anførte faktiske og retlige grunde umiddelbart forekommer berettigede.

22 Kommissionen har i denne forbindelse gjort gældende, at forholdet med hensyn til ladningen fra Thalassini Ephi ikke kan sammenlignes med, hvad der var tilfældet for ladningen fra Panamax Mercury. For den første ladnings vedkommende drejer det sig i modsætning til, hvad der gælder den sidstnævnte, om et parti tapioka bestemt til et tredjeland, som udelukkende blev fragtet til Nederlandene for at blive omladet. Det var først, da det viste sig, at kunne blive mindre fordelagtigt at sælge varen i et tredjeland, at der blev truffet beslutning om at afsætte den inden for Fællesskabet. Dette er den eneste årsag til, at det omtvistede parti tapioka af sagsøgeren blev angivet som overskydende mængde. Kommissionen anfører, at der herefter ikke er nogen sikkerhed for, at de thailandske myndigheder vil udstede yderligere eksportcertifikater for dette parti.

23 Sagsøgeren har gjort gældende, at det oprindelige bestemmelsessted for den omtvistede tapioka er uden betydning i sagen. Den eneste betingelse i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 3675/83 er, at »det [konstateres], at de faktisk lossede mængder overstiger de mængder, der følger af en sammentælling af de eksportcertifikater, der blev tildelt det pågældende skib«.

24 Der må gives Kommissionen medhold i, at dette ikke kan lægges til grund. I den model af et eksportcertifikat, som de thailandske myndigheder i sin tid overgav til Kommissionen, og som er offentliggjort som bilag til forordning nr. 3675/83, forudsættes det, at den pågældende »destination i EF« og den pågældende »førsteopkøber (navn, adresse og land)« foreligger oplyst på det tidspunkt, hvor certifikatet udstedes. Eksportcertifikaterne udstedes, når det pågældende skib er blevet lastet, men før det er nået ud på åbent hav. Der kan ikke gives sagsøgeren medhold i, at eksportcertifikatet kan udstedes på et hvilket som helst senere tidspunkt, herunder når skibet losses. Såfremt dette var tilfældet, ville den særlige ordning i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 3675/83 nemlig være overflødig. Denne særlige ordning må netop antages at være blevet indført, fordi eksportcertifikater tidligere ikke kunne udstedes i tilfælde, hvor det ved losningen viste sig, at den faktisk lossede mængde maniokprodukter oversteg den mængde, der var omfattet af de allerede udstedte eksportcertifikater.

25 Der må herefter tages udgangspunkt i den antagelse, at det langt fra er givet, at de thailandske myndigheder vil udstede de nødvendige eksportcertifikater. Kommissionen har gjort, hvad sagsøgeren oprindelig anmodede den om, nemlig at iværksætte proceduren i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 3675/83, og da udfaldet af denne henvendelse nu afhænger af de thailandske myndigheders stillingtagen til spørgsmålet, findes der ikke at være anledning til at foreskrive de af sagsøgeren begærede foreløbige forholdsregler vedrørende udstedelse af importlicens.

26 Det bemærkes, at sagsøgeren ikke herved kan antages at blive stillet i en uforholdsmæssig vanskelig situation. Sagsøgeren kan indføre de omtvistede mængder tapioka til Fællesskabet på anden måde end under den særlige ordning for maniokprodukter med oprindelse i Thailand. Sagsøgeren må ganske vist i så fald i overensstemmelse med ordningen for korn betale den fulde afgift, der gælder for landbrugsprodukter, i stedet for den afgift på 6% ad valorem, der gælder for maniokprodukter, som indføres inden for rammerne af de grænser for eksporten fra Thailand, som der ved samarbejdsaftalen mellem Fællesskabet og Thailand er opnået enighed om, men sagsøgeren vil kunne få tilbagebetalt forskellen mellem de to afgifter, såfremt de thailandske myndigheder måtte udstede de pågældende yderligere eksportcertifikater.

27 Kommissionen har under retsmødet anført, at det efter dens opfattelse ikke er utvivlsomt, at et sådant krav om godtgørelse kan støttes på fællesskabsretten, herunder navnlig forordning nr. 1430/79 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter, der finder anvendelse på fejlagtigt eller for meget erlagte landbrugsafgifter. Det fremgår imidlertid af denne forordnings artikel 13, som ændret ved forordning nr. 1672/82 (EFT L 186, s. 1), at der i tilfælde som det foreliggende kan ske godtgørelse af for meget erlagte afgifter, såfremt der ikke kan antages at foreligge forsømmeligheder eller urigtigheder fra virksomhedens side. Det bemærkes herved, at Domstolen i dommen af 15. december 1983 (Schoellershammer, 283/82, Sml. s. 4219) har fastslået, at artikel 13 må anses som en generel billighedsklausul, der tager sigte på at dække andre tilfælde end de hyppigst konstaterede i praksis, for hvis vedkommende der ved udstedelsen af forordningen kunne udfærdiges særlige bestemmelser.

28 De to begæringer kan herefter ikke tages til følge, og afgørelsen om sagens omkostninger vil i begge tilfælde være at udsætte.

Af disse grunde

bestemmer

DEN FUNGERENDE PRÆSIDENT,

før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringerne tages ikke til følge.

2) I begge sager udsættes afgørelsen om sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 22. april 1985.

Fungerende præsident

P. Heim

Justitssekretær

T. Koopmans

Dommer